

nemlig ikke undlade at bemærke — det har ikke været bemærket tidligere — at Lovforslaget jo aabenbart kun er skrevet med Statstelegrafvæsenets Eneret for Dc, hvorefter da Telefonvæsenet er blevet puttet ind i §§ 1 og 3. Selve Lovforslagets Overskrift handler kun om Statstelegrafvæsenets Eneret, og naar man har medtaget Telefonanlæg i § 1, saa har man glemt, at dette nødvendiggjør en hel Del Tilføielse i Kapitel II. og III., som udelukkende handle om Statstelegrafvæsenet. Her staa der ikke et Ord om Telefonvæsenet, skjøndt det, hvis Staten skal have Eneret paa Telefonvæsenet, vil være nødvendigt, at Kapitel II., som handler om Anbringelsen af Statstelegrafvæsenets Ledninger, ogsaa kommer til at gjælde for Telefonvæsenet, istedetfor alene at gjælde for Statstelegrafvæsenet. Ligeledes handler jo Kapitel III. ikke om de Embedsmænd, som staa i Telefonvæsenets Tjeneste, men kun om dem, som staa i Statstelegrafens Tjeneste. Udvalget har meget vel set disse Mangler, men i Haab om, at dets Vndringsforslag vilde blive vedtagne, har man ikke villet stille de nødvendige Vndringsforslag i saa Henseende, hvilket jo desuden nærmest maatte tilkomme Ministeren.

Den høitærede Minister omtalte dernæst Lovforslagets § 9, der bestemmer Straf for de Embedsmænd, der ikke bevare Telegrafhemmeligheden. Udvalget har taget meget lempeligt paa denne Bestemmelse, der jo gaar ud paa, at enhver Købelse af de indleverede Telegrammers Indhold og Tilstedeværelse eller af Navnene paa Afsendere og Modtagere af Telegrammer straffes efter Straffelovens § 138, det vil sige ubetinget med Embedsfortabelse, samt tillige ad libitum med Fængsel eller Forbedringshusarbejde. Udvalget har ment, at der dog burde være et Spillerum i saa Henseende, og har derfor foreslaaet, at der skulde staa „med Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Fængsel eller Bøder.“ Det synes ikke at være saa urimeligt, at man ikke kan gaa ind paa, at enhver Overtrædelse af det Forhold, som jeg nævnte, skal straffes med Embedsfortabelse. Da den høitærede Minister fremsatte nogle Bemærkninger i den Henseende og bebudede Vndringsforslag til 3die Behandling, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal her, især da den høitærede Ministers Dyringer ikke vare mig ganske klare. Det var mig klart, at Ministerens Tankegang var den, at Embedsfortabelse skulde være et Princip i Telegrafvæsenet for enhver Overtrædelse af Telegrafhemmeligheden, saa at en Person, som havde røbet en Hemmelighed eller blot om-

talt et Telegram, ikke længere burde være i Telegrafvæsenets Tjeneste, men dernæst tilføiede den høitærede Minister, at her er der ikke Spørgsmaal om Embedsfortabelse som Straf; det er blot Noget, som følger af sig selv, at den paagjældende Person, som har baaert sig saaledes ad, ikke længere bør være i Telegrafvæsenets Tjeneste. Jeg tror imidlertid, at der her ligger en Misforstaaelse til Grund fra den høitærede Ministers Side. Efter hvad der staaer her i Lovforslaget, er Embedsfortabelse jo ubetinget en Straf. Der staaer nemlig: „Den, der handler forsætlig herimod, straffes med den i almindelig borgerlig Straffelovs § 138 jfr. §§ 33 og 144 fastsatte Straf“, og efter Straffelovens § 138 er Embedsfortabelse den lovbestemte Straf. Det er altsaa en Straf og ikke Andet. Ministeren sammenblander her Administrationens og Domstolenes Virksomhed. Fordi en Mand ikke bliver fradømt sit Embed, er der jo slet ikke Noget i Veien for, at Administrationen, naar den finder, at han ikke længere bør beklæde sit Embed, kan give ham Afsted, og isaafald bliver det ganske vist ingen Straf, men saaledes som Lovforslaget og Udvalgets Vndringsforslag foreligge, er Embedsfortabelse en Straf. Derfor der til 3die Behandling kommer et Forslag frem, hvorefter det skal paalægges Administrationen at affædige den Paagjældende — saaledes opfatter jeg nemlig Ministeren, — saa ser jeg ikke rigtigt, hvorledes det skulde kunne komme til at staa i Loven, thi det er jo Noget, som Administrationen allerede iforveien har Lov til; men det kan man jo ialtsald forhandle om. Det Gnefte, som Udvalget her har villet væрге imod, er, at man med Hensyn til Fasthættelsen af Straffens Størrelse udelukker Domstolene fra at tage det under Overveielse, som man i Almindelighed i enhver Forbrydelses Sag tager Hensyn til, nemlig Forseelsens Bestaaenhed og det mere eller mindre Graverende deri. Da den høitærede Minister ikke har omtalt de andre Vndringsforslag, tør jeg haabe, at der ikke vil blive nogen nærmere Diskussion derom.

Blang: Jeg har i dette Dieblis en meget stærk Følelse af, at det er en vanstellig Sag for Mand uden tekniske Forkundskaber at skulle give et Skjøn over Lovforslag, som hvile paa et teknisk Grundlag, og skulde jeg, skulde Udvalget i saa Henseende have taget feil, tror jeg, vi i den Henseende trænge til megen Overbærelse; men jeg skal forøvrigt lade de Andre støtøte sig selv og kun for mit Vedkommende bemærke, at den høitærede Minister ikke har lagt Mærke til, at der slet ikke i Udvalgets Betænkning er bestridt Rig-